

Arrest

nr. 164 425 van 18 maart 2016
in de zaken RvV X / II en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2016.

Gelet op arrest nr. 131 305 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 oktober 2014 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 maart 2014 legt de verzoekende partij voor de burgerlijke stand van Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af. De registratie van de wettelijke samenwoning wordt uitgesteld en er wordt advies gevraagd aan het Parket.

1.2. Op 9 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 23 juli 2014 geeft het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies aangaande de voorgenomen wettelijke samenwoning vermeld in punt 1.1.

1.4. Op 28 juli 2014 weigert de stad Antwerpen de registratie van de wettelijke samenwoning. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen.

1.5. Op 6 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. Op 6 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 06/10/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

- ☐ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*
- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- ☐ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene heeft op 09.07.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gekregen. Deze bijlage 13 werd aan betrokkene betekend op 09.07.2014 en was geldig tot 08.08.2014.

Daarenboven werd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd.”

1.7. Op 10 oktober 2014 dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen de beslissingen vermeld in punt 1.5. en punt 1.6.

1.8. Bij arrest nr. 131 305 van 13 oktober 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.7.

1.9. Op 21 oktober 2014 verzoekt de verzoekende partij om de voorzetting van het beroep vermeld in punt 1.7.

1.10. Op 23 oktober 2014 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd.

1.11. Bij arrest nr. 152 755 van 17 september 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

2. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen vermeld in punt 1.5 en punt 1.6. dient de verzoekende partij twee verzoekschriften in. Een eerste verzoekschrift wordt ingediend, samen met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, op 10 oktober 2014 (gekend onder rolnummer 160 804). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt door de Raad verworpen op 13 oktober 2014 bij arrest nr. 131 305. Op 21 oktober 2014 verzoekt de verzoekende partij om voortzetting van voormelde procedure.

Een tweede verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring tegen de beslissingen vermeld in punt 1.5. en punt 1.6. wordt ingediend op 20 oktober 2014 (gekend onder rolnummer 161 894).

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet gewezen en wijst de voorzitter er op dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, *in casu* het verzoekschrift met rolnummer X, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekende partij.

De advocaat van de verzoekende partij heeft geen bezwaar dat het verzoekschrift met het rolnummer X wordt behandeld en dat de verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2, tweede lid van de vreemdelingenwet te oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer X en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

3.2. In de nota met opmerkingen meent de verwerende partij dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, daar zij op 23 oktober 2014 werd gerepatriëerd naar haar land van herkomst en het bevel bijgevolg volledige uitvoering heeft gekregen en uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het ‘Verslag Vertrek’ blijkt dat de verzoekende partij op 23 oktober 2014 gerepatriëerd werd naar Kiev (Oekraïne).

Ter terechtzitting wordt deze informatie door de partijen niet betwist.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoekende partij bij onderhavige vordering in zoverre ze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Uit het 'verslag vertrek' is gebleken dat de verzoekende partij op 23 oktober 2014 werd gerepatriëerd naar Kiev (Oekraïne). Uit voormeld gegeven blijkt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij nog tot voordeel kan strekken.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 6 oktober 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen het inreisverbod van 6 oktober 2014

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de schending van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel kan afgeleid worden dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Verzoekster heeft sedert 2012 een relatie met mijnheer A.N. (...). Hij heeft de Belgische nationaliteit. Zij wonen samen te X. (...).

Het feit dat verzoekster en haar partner effectief samenwonen heeft men nogmaals kunnen vaststellen op het ogenblik dat men mevrouw is komen halen om haar op te sluiten in een gesloten centrum d.d. 06.10.2014.

Op 04.03.2014 gingen verzoekster en mijnheer A.N. (...) een verklaring wettelijke samenwoning afleggen bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

Op 09.07.2014 kreeg verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de rvv (beroep tot schorsing en nietigverklaring. Dit beroep is tot op heden nog steeds lopende (een schending van artikel 8 van het EVRM werd hier reeds aangehaald).

Op 28.07.2014 werd de wettelijke samenwoonst geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Omdat verzoekster en haar partner zich hier niet mee akkoord konden verklaren, hebben zij een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen zoals in kortgeding, familierechtbank opgestart teneinde dit aan te vechten. De zaak staat voor behandeling op 15.12.2014.

Dat de bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod een schending vormen van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat dienst vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster beroep heeft aangetekend bij de RVV tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 09.07.2014 en waarbij de schending van artikel 8 van het EVRM werd opgeworpen terwijl zij hier uiteraard wel degelijk van op de hoogte was.

Concreet betekent dit immers dat er nog steeds een mogelijkheid bestaat dat het beroep van verzoekster ingewilligd wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten geschorst wordt of vernietigd wordt.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden, minstens dat dit op geen enkele wijze blijkt uit de bestreden beslissing.

Dat derhalve om deze reden de bestreden beslissingen reeds niet afdoende zijn gemotiveerd, niet zorgvuldig en redelijk werden genomen.

Dat voorts dienst vreemdelingenzaken geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoekster beroep heeft aangetekend tegen de negatieve beslissing wettelijke samenwoonst bij de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. De zaak staat voor behandeling op 15.12.2014 terwijl zij hier uiteraard wel degelijk van op de hoogte waren, minstens diende te zijn.

Concreet betekent dit immers dat de beslissing van de ambtenaar nog niet definitief is en tot op heden dus nog steeds niet vaststaat dat er bij verzoekster en haar partner sprake zou zijn van een

schijnsamenwoning. In feite bestaat nog steeds de mogelijkheid dat het beroep van verzoekster ingewilligd wordt en de wettelijke samenwoning van verzoekster en haar partner dient geregistreerd te worden.

Dat deze elementen totaal niet mee in overweging werden genomen door dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de bijlage 13 septies en de bijlage 13 sexes.

Dat dit een schending is van artikel 8 van het EVRM en ook van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het familieleven van verzoekster en haar partner wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Deze bepaling waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn.

Het gezinsleven van verzoekster en haar partner blijkt duidelijk uit de samenwoning van partijen, de foto's en de verklaringen omtrent hun relatie.

Hun gezinsleven dateert van voor het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster kreeg.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHMR 5 februari 2002, Conka/België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu hebben zij dit niet gedaan.

Verzoekster beroept zich dan ook op het recht op een familie en privéleven dat zij met haar partner moet kunnen uitoefenen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, luidt als volgt: Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]1 Hieruit blijkt dat de vreemdelingenwet een verplichting oplegt aan dienst vreemdelingenzaken om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel het gezins- en familieleven in aanmerking te nemen.

Dat DVZ, door aan verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten te geven met inreisverbod van 3 jaar, "kennelijk onredelijk" handelt omdat zij een uitwijzingsbevel afgaf aan een vreemdeling zonder een afdoende concrete afweging te maken van artikel 8 van het EVRM.

Indien verzoekster het land dient te verlaten en gevolg geeft aan de bestreden beslissingen betekent dat zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, Oekraïne, en in feite geen contact meer kan hebben met haar partner.

Dit is in strijd met het recht op een gezins- en familieleven van verzoekster en in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Immers verzoekster en haar partner worden niet tijdelijk verwijderd van elkaar maar minstens 3 jaar.

De partner van verzoekster zal ook nooit naar Oekraïne gaan om daar te gaan wonen aangezien er bezwaarlijk van hem kan verwacht worden dat hij zijn job opgeeft en alles hier dient achter te laten om naar een land te gaan waar hij de taal niet spreekt.

Gelet op het voorgaande zijn de bestreden beslissingen dan ook een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Dat de duur van het inreisverbod bepaald dient te worden aan de hand van alle relevante omstandigheden van het individuele geval. In casu heeft men dit niet gedaan terwijl het bevel en inreisverbod van 3 jaar voor verzoekster en haar partner enorme gevolgen hebben.

Verzoekster en mijnheer A.N. (...) hebben een relatie. Zij wonen samen te 2060 Antwerpen, De Pretstraat 49. Dit heeft men zelf kunnen vaststellen toen men verzoekster op hun adres te 2060 Antwerpen, De Pretstraat 49 is komen oppakken. Verzoekster en mijnheer A.N. (...) hebben samen een gezinsleven. Dit blijkt uit de samenwoning, de getuigenverklaringen die zij voorleggen en de foto's die zij voorleggen.

Bovendien dateert het gezinsleven van mijnheer en mevrouw van voor het eerste bevel om het grondgebied te verlaten en gingen zij wettelijk samenwonen voordat verzoekster een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privéleven.

Verzoekster beroept zich dan ook op het recht op een familie- en privéleven dat zij met haar vriend moet kunnen uitoefenen. Het begrip "privéleven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn.

Dat DVZ, door aan verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten met vasthouding en een inreisverbod, "kennelijk onredelijk" handelt omdat zij een uitwijzingsbevel afgaf aan een vreemdeling + inreisverbod zonder een afweging te maken van artikel 8 van het EVRM, zonder rekening te houden met het recht op een privé en familieleven van verzoekster en zonder rekening te houden met 2 lopende procedures en het feit dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand m.b.t. de wettelijke samenwoning nog niet definitief is en zonder hierover te motiveren in de bestreden beslissing zodat het voor verzoekster nog niet eens duidelijk is of dienst vreemdelingenzaken effectief heeft rekening gehouden met haar gezinssituatie.

De loutere verwijzing naar het feit dat er een negatieve beslissing werd genomen met betrekking tot de wettelijke samenwoning van verzoekster en haar partner kan bezwaarlijk een toepassing zijn van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen stellen dat er een afweging dient gemaakt te worden van het recht op een privé en gezinsleven en dat hieromtrent dient gemotiveerd te worden. Verzoekster is van mening dat dit niet gebeurd is in beide beslissingen. Er werd geen afweging gemaakt. Indien men wel een afweging had gemaakt of proportionaliteitstoets zou hebben gedaan dan zou men minstens in de beslissing moeten terugvinden dat er een beroep lopende was bij de familierechtbank en een motivering hieromtrent conform artikel 8 EVRM en het recht op een familie- en privéleven. Idem wat betreft het lopende beroep bij de RVV waarbij een schending van artikel 8 van het EVRM opgeworpen werd en dat nog steeds lopende is.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de beslissing van de ambtenaar (m.b.t. de wettelijke samenwoning) zelfs nog niet definitief is, is het zeer voorbarig om in deze omstandigheden zonder enige motivering hieromtrent een bevel te geven met inreisverbod van drie jaar!

Dit is niet alleen onzorgvuldig maar ook kennelijk onredelijk, in strijd met artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten betekent immers dat verzoekster en haar partner verwijderd zullen worden van elkaar. Zij zullen niet alleen van elkaar verwijderd worden

maar verzoekster heeft ook nog eens een inreisverbod gekregen van drie jaar. Hierdoor zal verzoekster de eerste 3 jaar niet kunnen terugkeren naar België. Dit is een enorme inmenging op het recht op familie- en privéleven van verzoekster. Bovendien heeft verzoekster haar partner de Belgische nationaliteit, is hij van Turkse origine en zal hij onmogelijk een privé en gezinsleven kunnen leiden in het land van verzoekster, Oekraïne. De partner van verzoekster spreekt immers de taal niet en hij zal zijn job dienen op te geven. Dienst vreemdelingenzaken heeft met deze elementen geen rekening gehouden in de bestreden beslissingen. Zij motiveert hieromtrent zelfs niets!

Bovendien dient verzoekster recht te hebben op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM, dit zowel tegen het eerst bevel d.d. 09.07.2014 waar nog geen uitspraak over werd gedaan en tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die stelt dat het om een schijnsamenwoning zou gaan.

Indien dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissingen geen rekening dient te houden met deze 2 bovengaaende procedures betekent dit in feite dat de beroepsmogelijkheden (bij rvv en familierechtbank) louter formalistisch zijn en er in feite geen reële proportionaliteitstoets gebeurt waardoor de bestreden beslissingen in feite een schending zijn van artikel 13 van het EVRM.

Door deze beslissingen te nemen heeft dienst vreemdelingenzaken niet aangetoond dat zij een belangenafweging hebben gemaakt tussen het beoogde doel (verwijdering van verzoekster) en de impact van de inmenging (verwijdering + 3 jaar inreisverbod).

Een bevel om het grondgebied te verlaten + inreisverbod, betekent immers dat verzoekster het land zal dienen te verlaten en gescheiden zal worden van haar vriend.

Dat dienst vreemdelingenzaken met bovengaaende elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat dienst vreemdelingenzaken in huidige casu in feite nagelaten heeft een concrete belangenafweging te maken.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht

genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

4.2. Vooreerst wenst de Raad erop te wijzen dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, nu deze bepaling enkel van toepassing is “*bij het nemen van een beslissing tot verwijdering*” en in casu de tweede bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt *in casu* verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de tweede bestreden beslissing een motivering in feite met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Eveneens wordt met betrekking tot de duur van drie jaar gesteld dat door de burgerlijke stand van Antwerpen werd vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

4.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.5. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

4.6. *In casu* blijkt uit de tweede bestreden beslissing dat het inreisverbod wordt opgelegd, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. In het bijzonder wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 9 juli 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg alsook dat dit geldig was tot 8 augustus 2014.

De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met het beroep tegen het eerdere bevel, waarbij een schending van artikel 8 van het EVRM werd aangevoerd, werd rekening gehouden, terwijl de verwerende partij hiervan op de hoogte was. De verzoekende partij wijst erop dat de mogelijkheid immers bestaat dat het beroep wordt ingewilligd en het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij reeds bij haar beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2014 een schending van artikel 8 van het EVRM heeft ingeroepen, waarvan de verwerende partij op de hoogte was en hiermee wenst te stellen dat de verwerende partij op de hoogte was van haar gezinsleven en hiermee dan ook rekening had moeten houden, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven en privéleven van de verzoekende partij. Immers stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift betreffende haar gezins- en privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM enkel verwijst naar haar relatie met dhr. A.N. In de

motieven van de bestreden beslissing kan over deze relatie duidelijk worden gelezen dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Aldus werd door de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing betreffende het gezins- en privéleven van de verzoekende partij geoordeeld dat de verzoekende partij en haar partner niet de intentie hadden een duurzame verbintenis tussen partners aan te gaan. Gelet op het feit dat de verwerende partij geen gezins- en privéleven met haar partner in hoofde van de verzoekende partij weerhield, diende zij dan ook bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening te houden met dit voorgehouden gezinsleven.

In zoverre de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing houdende het inreisverbod diende te motiveren over het feit dat nog een beroep hangende is tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat niet werd uitgevoerd, dat immers een mogelijkheid bestaat dat het beroep wordt ingewilligd en het eerder bevel wordt vernietigd, wijst de Raad erop dat het feit dat de beslissing van de gemachtigde houdende een bevel om het grondgebied te verlaten nog niet definitief is geworden niet verhindert dat de gemachtigde rekening houdt met deze beslissing. Een overheidsbeslissing wordt immers vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Gelet op het feit dat in de tweede bestreden beslissing gemotiveerd werd omtrent het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij en gelet op het beginsel van *“le privilège du préalable”*, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet (rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval) onredelijk is van de verwerende partij om geen rekening te houden met of niet te motiveren omtrent het feit op zich dat tegen het eerder bevel om het grondgebied te verlaten een beroep werd ingediend.

Bovendien stelt de Raad vast dat het door de verzoekende partij ingestelde beroep bij de Raad tegen de beslissing van 9 juli 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen bij arrest nr. 152 755 van 17 september 2015, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij heden nog enig belang heeft bij een betoog dat uitgaat van het feit dat er een beroep bij de Raad hangend is tegen de voormelde beslissing.

4.7. De verzoekende partij meent dat rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van het geval, dat dit *in casu* niet gebeurd is bij het opleggen van een termijn van drie jaar. Zij wijst hierbij op de door haar ingestelde beroepen tegen enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verwezen kan worden naar wat hieromtrent uiteengezet wordt onder punt 4.6. en anderzijds de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen tot registratie van de wettelijke samenwoning.

De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij beroep aantekende tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en dat de zaak voor behandeling staat op 15 december 2014, dat deze beslissing immers nog niet definitief is en dat er nog een mogelijkheid bestaat dat het beroep ingewilligd wordt en de wettelijke samenwoning geregistreerd wordt.

De Raad wijst erop dat het feit dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar nog niet definitief is geworden niet verhindert dat de gemachtigde rekening houdt met deze beslissing. Een overheidsbeslissing wordt immers vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat de samenwoning werd geweigerd omdat de ambtenaar van burgerlijke stand vaststelde dat de samenwoning niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het is niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk om het feit dat een ambtenaar van de burgerlijke stand, na een onderzoek, weigerde een samenwoning toe kennen omdat deze samenwoning er niet op was gericht een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, te betrekken bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

De Raad besluit dat de gemachtigde, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat een ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde een positieve beslissing te nemen betreffende de gevraagde samenwoning omdat deze samenwoning was gericht op het verwerven van een verblijfsrecht. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de gemachtigde gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die haar er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur. Uit het bestreden inreisverbod blijkt immers dat rekening werd gehouden met de voorgehouden relatie met haar partner maar dat wordt verwezen naar de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand waarbij de samenwoning werd geweigerd omdat hij oordeelde dat er sprake was van een schijnrelatie. De verzoekende partij kan aldus ook niet dienstig voorhouden dat geen onderzoek werd verricht naar haar specifieke situatie. *In casu* blijkt dan ook dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij.

Gelet op het feit dat met de specifieke omstandigheden, het gezinsleven van de verzoekende partij, rekening werd gehouden, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij rekening diende te houden met het loutere feit dat tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een beroep werd ingediend. Zoals reeds uiteengezet werd, wordt een overheidsbeslissing immers vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de zaak staat te behandelen op 15 december 2014, dient te worden opgemerkt dat niet blijkt dat de tweede bestreden beslissing houdende het inreisverbod een wezenlijke invloed heeft op de mogelijkheid van de verzoekende partij en haar partner om de reeds ingestelde procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 28 juli 2014 verder te zetten. De verzoekende partij kan zich in deze procedure immers laten vertegenwoordigen door haar advocaat waarvan mag worden verwacht dat deze bij machte is haar belangen naar behoren te verdedigen.

Voorts heeft de verzoekende partij geen actueel belang bij het middel waar zij erop wijst dat de zaak voor behandeling staat op 15 december 2014, daar genoemde behandeling reeds plaats heeft gevonden, zodat een nietigverklaring van het inreisverbod omwille van het niet in overweging nemen van dit element, haar geen genoegdoening betreffende deze grief meer kan verschaffen.

De Raad merkt ten overvloede op dat de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting geen opmerkingen maakt over de voormelde zaak. Zo is het de Raad niet duidelijk of deze zaak nog hangende is of de verzoekende partij reeds een uitspraak heeft bekomen inzake haar beroep.

Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat bij een eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van samenwoning, het de verzoekende partij vrijstaat om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen omwille van humanitaire redenen conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

4.8. In zoverre de verzoekende partij meent dat het onderzoek van de verwerende partij naar haar gezins- en privéleven gelet op haar relatie met haar partner onnauwkeurig was daar haar gezinsleven blijkt uit de samenwoning - waarbij zij aangeeft dat zij en haar partner ook samenwoonden op het ogenblik dat men de verzoekende partij is komen halen om haar op te sluiten in een gesloten centrum - en uit foto's en verklaringen, en daar de vraag tot wettelijke samenwoning dateert van voor het eerste bevel, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de verwerende partij bij het beoordelen van haar gezinsleven met haar partner op kennelijk onredelijke wijze verwezen heeft naar de vaststelling van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Met de enkele verwijzing naar 'foto's' en 'verklaringen', waarbij niet verduidelijkt wordt om welke foto's en verklaringen het gaat, en hun samenwoning, ook op het ogenblik van haar aanhouding, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij, betreffende haar voorgehouden relatie, ten onrechte (enkel) heeft verwezen naar de vaststellingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen. Immers blijkt uit de vaststellingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen dat de beoogde wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis, waarbij aldus gewezen wordt op het ontbreken van een wil tot het aangaan van een duurzame verbintenis en niet op

het ontbreken van een samenwoning. Voorts hebben getuigenverklaringen en foto's een subjectieve bewijswaarde en toont de verzoekende partij, met de loutere verwijzing ernaar, niet aan dat de verwerende partij bij het beoordelen van haar gezinsleven met haar partner op kennelijk onredelijke wijze verwezen heeft naar de vaststelling van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Waar de verzoekende partij erop duidt dat de verklaring van wettelijke samenwoning dateert van voor het eerste bevel, wijst de Raad erop dat uit de motieven van bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen heeft vastgesteld dat de beoogde wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis doch op het verkrijgen van een verblijfsrecht, en niet dat de beoogde wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis doch op het verhinderen van het voldoen aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij nog steeds met haar partner samenwoonde op het ogenblik dat zij is opgehaald om haar op te sluiten in een gesloten centrum, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont waarom de verwerende partij dit element in haar onderzoek diende te betrekken nu zij verwees naar de vaststelling van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen dat de beoogde wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis, en waarbij aldus gewezen wordt op het ontbreken van een wil tot het aangaan van een duurzame verbintenis en niet op het ontbreken van een samenwoning.

Gelet op de vaststellingen van het ontbreken van een doorleefde familieband met de partner A.N., door het gebrek aan intentie tot het aangaan van een duurzame verbintenis, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat door het inreisverbod zij geen contact meer kan hebben met haar partner en dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft of gemotiveerd heeft omtrent de elementen die haar partner verhinderen om zijn privé- en gezinsleven te leiden in haar land van herkomst.

4.9. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat noch een schending van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel, noch een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk wordt gemaakt.

4.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verwijst wat het bestaan van een gezinsleven betreft weliswaar naar het feit dat zij een relatie heeft met de heer A.N., dat de aanvraag tot wettelijke samenwoning geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, dat zij hiertegen beroep hebben aangetekend, dat zij samenwonen hetgeen ook blijkt uit de getuigenverklaringen en de foto's die bij het verzoekschrift zijn gevoegd, en dat zij bij haar vriend werd aangetroffen, doch toont hiermee niet aan dat de relatie die zij heeft met deze man heden voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Ter zake merkt de Raad op dat foto's slechts een momentopname zijn die bezwaarlijk kunnen volstaan om een hechte gezinsband vast te stellen. Uit het loutere feit dat zij is aangetroffen bij

haar vriend en uit getuigenverklaringen en foto's, dewelke een subjectieve bewijswaarde hebben, kan niet zonder meer afgeleid worden dat men een effectieve relatie met iemand in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. Ook met de stelling dat de wettelijke samenwoning reeds werd aangevraagd voor het eerste bevel om het grondgebied te verlaten, toont de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Ten overvloede wenst de Raad erop te wijzen dat in de bestreden beslissing te lezen is dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen heeft vastgesteld dat de beoogde wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis doch op het verkrijgen van een verblijfsrecht, en niet dat de beoogde wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis doch op het verhinderen van het voldoen aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Nu de verzoekende partij het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven met dhr. A.N. niet aannemelijk maakt, kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

De Raad vast ten slotte vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift betreffende haar gezins- en privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM enkel verwijst naar haar relatie met dhr. A.N., wat aldus, zo blijkt uit bovenstaande vaststellingen, niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. Waar zij in het kader van het privéleven nog aanvoert dat dit het recht omvat om relaties met anderen te ontwikkelen en te onderhouden en dat deze relaties zelfs van zakelijke aard kunnen zijn, laat zij na *in concreto* aan te tonen welke door haar in België ontwikkelde of onderhouden relaties, eventueel van zakelijke aard, een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.11. De Raad merkt vervolgens op dat aangaande de opgeworpen schending van artikel 13 van het EVRM, dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar uit het voorgaande blijkt dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 6 oktober 2014. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER